

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUMAS, ALEXANDRE, TATĂL

Omul cu masca de fier / după un roman de Alexandre Dumas ;

trad.: Monica Grecu. - București : Unicart, 2018

ISBN 978-606-576-557-3

I. Grecu, Monica (trad.)

821.133.1

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă sau introdusă într-un sistem de recuperare a datelor sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace, electronice, mecanice, prin fotocopiere, înregistrare sau altele, fără permisiunea prealabilă scrisă a editorului.

Copyright © Unicart Production S.R.L., România

Despre autor

Alexandre Dumas a fost un prolific autor francez. Este bine-cunoscut în special pentru romanele sale istorice și de aventură, din care face parte și *Omul cu masca de fier*, care l-au făcut unul dintre cei mai citați autori francezi din lume. Multe dintre romanele sale, printre care *Contele de Monte Cristo*, *Cei trei muschetari*, *După douăzeci de ani* și *Viconte de Bragelonne* au fost publicate în serial. Dumas a scris de asemenea și piese de teatru, articole pentru reviste și a avut o corespondență prolifică.

A lucrat ca scrib al ducelui d'Orléans, cel care va deveni regele Ludovic Filip, în urma revoluției din 1830 la care Dumas a și participat, când a fost detronat regele Carol al X-lea.

A întâlnit în timpul vieții scriitori de teatru de notorietate cu care a colaborat înainte de a își face debutul pe scena Comediei Franceze cu piesa „Henric al III-lea și curtea sa” (1829), urmată de „Turnul din Nesles” (1832), „Kean” (1836) și „Antoniou” (pusă în scenă pentru prima dată în 1831).

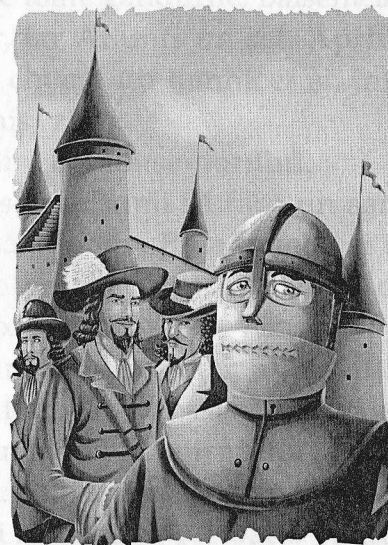
Dumas mai este cunoscut și pentru producția sa prodigioasă de eseuri, povestiri și romane. După succesul înregistrat cu *Cei trei muschetari* și *Contele de Monte Cristo* și-a căutat un loc de refugiu

pentru a se concentra pe următoarele opere. Printre titlurile acestora menționăm *Regina Margot* (1845), *Doamna de Monsoreau* și *Cei patruzeci și cinci* (1847), *Fiica regentului* (1845), *Cele două Diane* (1846), *Laleaua neagră* (1850), *Conducătorul lupilor* (1857), *Tovarășii lui Jehu* (1857) și autobiografia sa, *Memoriile mele*.

Dumas s-a folosit în mod considerabil de ajutorul a numeroși asistenți și colaboratori, dintre care Auguste Maquet este cel mai cunoscut. Maquet a fost cel care a schițat intriga romanului *Contele de Monte Cristo* și a contribuit semnificativ la *Cei trei muschetari* și continuările acestuia, dar și la alte câteva romane ale lui Dumas. Când lucrau împreună, Maquet propunea intrigi și acțiuni și scria ciornele, iar Dumas adăuga detaliile, dialogurile și capitolele finale.



Omul cu masca de fier



Cuprins

1. Deținutul	7
2. Aramis s-a înșelat	25
3. Nefericiții captivi	32
4. Fouquet a construit o reședință regală	46
5. Regele se teme de violență	54
6. Suferința este pe măsura puterii	72
7. Fouquet tremură de frică	95
8. Jurământul lui Raoul	116
9. O aventură neașteptată	124
10. Principiul lui D'Artagnan	135
11. Muschetarii l-au urmat pe căpitan	151
12. O cursă de cai	159
13. D'Artagnan tremură de furie	165
14. Aramis fuge din peșteră	184
15. D'Artagnan se întoarce la Nantes	193
16. Moartea lui Athos	205



Capitolul 1

Deținutul

După bizara transformare a lui Aramis în duhovnic al ordinului, Baisemeaux nu mai era același om. Până atunci, Aramis fusese pentru vrednicul guvernator un prelat căruia îi datora respect, un prieten căruia îi datora recunoștință. Dar o dată cu descoperirea ce-i răvășise toate gândurile, Baisemeaux devenise un inferior, iar Aramis un șef. Aprinse el însuși un felinar, chemă un temnicer și, întorcându-se către Aramis, zise:

- La ordinele monseniorului.

Aramis se mulțumi să facă un semn din cap, care voia să spună: „Prea bine!“, și un semn cu mâna, care voia să spună: „După dumneata!“ Baisemeaux porni înainte. Aramis îl urmă.

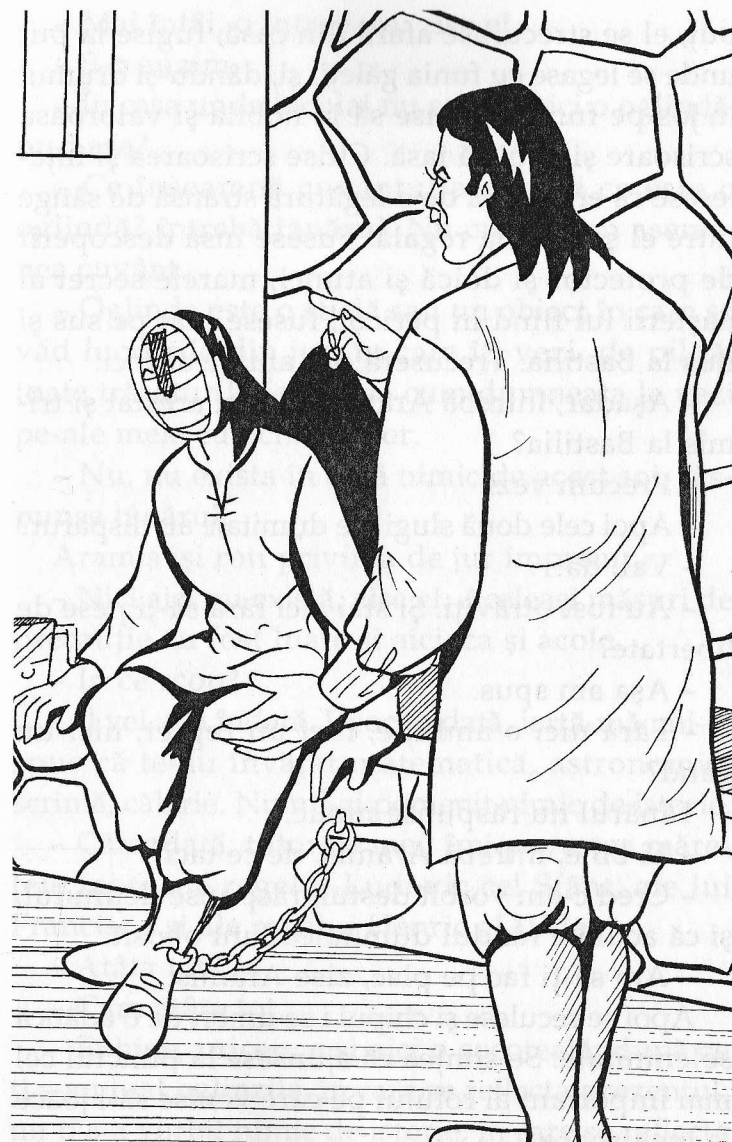
Când ajunseră la ușa deținutului, Baisemeaux se înclină și-i făcu loc să treacă lui Aramis, care luă felinarul din mâna temnicerului și intră. Apoi, cu un gest, făcu un semn să se închidă ușa în urma lui. O clipă rămase în picioare, cu urechea ațintită, ascultând dacă Baisemeaux și temnicerul se îndepărtau. Pe urmă puse felinarul pe masă și-și roti privirea în jur. Văzu că tânărul era întins pe

pat, cu fața pe jumătate acoperită de brațele îndoite. Sosirea vizitatorului nu-l făcu să-și schimbe poziția: aștepta sau dormea.

Aramis își șterse sudoarea de pe frunte. Voia ca deținutul să-și mărturisească nelegiuirile, dar nu se simțea în stare să spună ce avea de spus.

Când auzi că vizitatorul era duhovnicul său și voia să-i asculte mărturisirile tânărul tresări, își trecu mâna peste față și, sprijinindu-se pe coate, își apropie fața de cea a lui Aramis. Episcopul simți electricitatea entuziasmului urcându-se în scânteii mistuitoare de la inima lui ofilită spre craniul său tare ca oțelul.

Tânărul îi povesti că, pe când trăia la conacul de la țară împreună cu protectorul său (își dăduse seama din felul în care îi vorbea că nu era tatăl său), o scrisoare zburase de pe masa acestuia luată de o pală de vânt și fusese aruncată direct în fântână. Ascultând din dosul ferestrei, tânărul înțelesese din replicile speriate schimbate între protectorul și doica sa (singurii oameni cu care locuia) că scrisoarea provenea chiar de la regină, că aceasta era doar una dintr-un șir de multe altele, asemănătoare, și era de mare importanță, pentru că regina cerea ca fiecare scrisoare să fie arsă în prezența ei, după ce fusese citită. În timp ce protectorul și doica dăduseră fuga la vecini să găsească pe cineva care să-i ajute să scoată scrisoarea din



put, el se strecurase afară din casă, fugise la put unde se legase cu funia găleții și, dându-și drumul în jos pe funie, reușise să ia nobila și valoroasa scrisoare și apoi să iasă. Citise scrisoarea și înțelesese că era vorba de o legătură strânsă de sânge între el și familia regală. Fusese însă descoperit de protector și doică și atunci, marele secret al nașterii lui fiind în pericol, fusese luat pe sus și dus la Bastilia. Trecuseră opt ani de atunci.

- Așadar, întrebă Aramis, ai fost arestat și trimis la Bastilia?

- Precum vezi.

- Apoi cele două slugi ale dumatiale au dispărut?

- Vai, da!

- Au fost otrăviți. Și stai aici fără să-ți pese de libertate?

- Așa am spus.

- Fără nici o ambiție, nici un regret, nici un gând?

Tânărul nu răspunse nimic.

- Ei bine, întrebă Aramis, de ce taci?

- Cred c-am vorbit destul, răspunse deținutul, și că acum e rândul dumatiale. Sunt obosit.

- Am să-ți fac pe plac, zise Aramis.

Apoi se reculese și chipul i se umbri de o adâncă solemnitățe. Se simțea că ajunsese la punctul cel mai important al rolului pe care venise să-l joace la închisoare.

- Mai întâi, o întrebare, zise el.

- S-o auzim.

- În casa unde locuiai nu se afla nici o oglindă, nu-i așa?

- Ce înseamnă cuvântul acesta și ce este o oglindă? întrebă tânărul. Nu cunosc un asemenea cuvânt.

- Oglinda este o sticlă sau un obiect în care se văd lucrurile din jur, în care îți vezi, de pildă, toate trăsăturile fetei, așa cum dumneata le vezi pe-ale mele cu ochiul liber.

- Nu, nu exista în casă nimic de acest soi, răspunse tânărul.

Aramis își roti privirea de jur împrejur.

- Nici aici nu există, zise el. Aceleași măsuri de precauție au fost luate și aici, ca și acolo.

- În ce scop?

- Îl vei afla îndată. Deocamdată, iartă-mă, mi-ai spus că te-au învățat matematică, astronomie, scrimă, călărie. Nu mi-ai pomenit nimic de istorie.

- Câteodată, tutorele meu îmi povestea mărețele fapte ale regelui Ludovic cel Sfânt, ale lui Francisc I și ale regelui Henric al IV-lea.

- Atâta tot?

- Cam atâta tot.

- Ei bine, pricep, e și aici o socoteală: după ce ți s-au luat oglinzile, în care se reflecta prezentul, nu ți s-a vorbit nimic de istorie, în care se reflectă

trecutul. De când ai fost închis aici, nu ți s-a dat nici o carte, astfel că multe lucruri, cu ajutorul cărora ai fi putut reconstitui edificiul năruit al amintirilor și intereselor dumitale, îți sunt necunoscute.

- Așa e, răspunse tânărul.

- Ascultă, am să-ți spun eu, în câteva cuvinte, ce s-a petrecut în Franța în ultimii douăzeci și trei sau douăzeci și patru de ani, adică de la data probabilă a nașterii dumitale, sau, în fine, dacă vrei, din momentul când începe să te intereseze totul.

- Spune.

Și tânărul își reluă înfățișarea gravă, gata de ascultare.

- Știi cine a fost fiul regelui Henric al IV-lea?

- Știu cel puțin cine a fost urmașul lui.

- De unde știi asta?

- De pe o monedă, datată din 1610, care-l reprezenta pe regele Henric al IV-lea. De pe o altă monedă, datată din 1612, care-l reprezenta pe regele Ludovic al XIII-lea. Am presupus, întrucât nu erau decât doi ani între cele două monezi, că Ludovic al XIII-lea trebuie să fi fost urmașul lui Henric al IV-lea.

- Atunci, întrebă Aramis, știi că ultimul rege domnitor a fost Ludovic al XIII-lea?

- Știu, răspunse tânărul, roșind-se ușor.

- Ei bine, a fost un Prinț plin de gânduri frumoase, însuflețit de planuri mărețe, planuri

amânate însă mereu din pricina vitregiei timpurilor și a luptelor pe care ministrul său, Richelieu, trebuia să le ducă împotriva seniorilor din Franța. El, personal, vorbesc de Ludovic al XIII-lea, era o fire slabă. A murit tânăr și într-un chip trist.

- Știu asta.

- A fost multă vreme preocupat de grija urmașilor săi. E o grijă chinuitoare asta, pentru Prinții care trebuie să lase în urma lor mai mult decât o simplă amintire, dacă vor ca gândurile și strădaniile lor să nu se piardă.

- Regele Ludovic al XIII-lea a murit fără să fi lăsat copii? întrebă deținutul, zâmbind ușor.

- Nu, însă multă vreme a crezut că va muri fără să aibă urmași. Și acest gând îl dusesse la o adâncă deznădejde, când, deodată, soția lui, Ana de Austria...

Deținutul tresări.

- Știi, întrebă Aramis, că soția lui Ludovic al XIII-lea se numea Ana de Austria?

- Continuă, zise tânărul deținut fără să-i răspundă.

- Când, deodată, reluă Aramis, regina Ana de Austria i-a dat de veste că era însărcinată. Bucuria i-a fost mare la această veste și toate speranțele tindeau către un sfârșit fericit. Într-adevăr, la 5 septembrie 1638, ea a născut un băiat.